

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Wołominie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Jacek Kulesza

Protokolant: Anna Banasiak

po rozpoznaniu dnia 24 marca 2015 r. sprawy

1. P. Ł. (1) urodzonego (...) w W., syna W. i A. z d. T.

2. G. Z. urodzonego (...) w W., syna M. i E. z d. W.

oskarżonych o to, że:

wspólnie i w porozumieniu, w dniu 23 grudnia 2012 roku w miejscowości L. przy ul. (...), powiatu (...), województwa (...), dokonali zniszczenia mienia poprzez wybitcie szyb i uszkodzenie drzwi wejściowych w budynku jednorodzinnym w miejscowości L. przy ul. (...), na szkodę N. Ś., gdzie łączna wartość strat wyniosła 1200 złotych, tj. o czyn art. 288 § 1 k.k.

orzeka:

1. Oskarżonych P. Ł. (2) i G. Z. uznaje za winnych popełnienia zarzucanego im czynu po przyjęciu iż działali wspólnie i w porozumieniu z czterema nieustalonymi sprawcami i za to z mocy art. 288 § 1 k.k. skazuje

P. Ł. (2) na karę 7 (siedem) miesięcy pozbawienia wolności;

G. Z. na karę 5 (pięć) miesięcy pozbawienia wolności;

2. Z mocy art. 69 § 1 i § 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 kk. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu G. Z. na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata;

3. Z mocy art. 71 § 1 kk. wymierza oskarżonemu G. Z. karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

4. Z mocy art. 46 § 1 kk. orzeka od oskarżonych obowiązek naprawienia szkody na rzecz N. Ś. poprzez zapłatę na jej rzecz kwot po 600 (sześćset) złotych;

5. Z mocy art. 44 § 2 kk. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wymienionych na k. 58 i na mocy art. 195 kkw. nakazuje je zniszczyć;

6. Na mocy art. 63 § 1 kk. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu P. Ł. (2) okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie dzień 23.12.2012r. przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny dniowi kary pozbawienia wolności;

7. Na mocy art. 63 § 1 kk. na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza oskarżonemu G. Z. okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 23.12.2012 r. przyjmując jeden dzień zatrzymania za równoważny dwóm

stawkom dziennym grzywny i uznaje, że orzeczona kara grzywny pozostała do wykonania w wysokości 98 stawek dziennych grzywny;

8. Zwalnia oskarżonych od ponoszenia opłat i pozostałych kosztów procesu obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt. IIK 243/13

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy i ujawnionego w toku rozprawy głównej sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W nocy z 22 na 23 grudnia 2012 r. około godziny P. Ł. (1) (w dalszej części uzasadnienia P. Ł. (1)) i G. Z. spotkali się w W. i wspólnie spożyli alkohol, następnie zaś udali się do W., gdzie oczekiwała na nich K. Ł., córka P. Ł. (1). Wskazana wyżej kobieta zrelacjonowała oskarżonym, iż została obrażona przez B. M.. Wobec powyższego obydwaj oskarżeni, wraz z czterema innymi, nieustalonymi mężczyznami, udali się do miejscowości L., gdzie przy ul. (...) zamieszkiwał B. M. oraz inne osoby, w tym właścicielka nieruchomości N. Ś.. P. Ł. (1) uzbrojony był w przypominający siekierek tłuczek do mięsa, zaś G. Z. posiadał przy sobie drewnianą pałkę bejsbolową. Na miejscu obydwaj ww. mężczyźni powybijali szyby w oknach znajdującego się tam budynku mieszkalnego, gdzie P. Ł. (1) wybijał je od frontu, zaś drugi z oskarżonych w tylnej części nieruchomości. Następnie oskarżeni oraz pozostałe, towarzyszące im osoby oddaliły się z miejsca zdarzenia, na które jednak w późniejszym czasie powrócili. Po ponownym znalezieniu się w miejscu zamieszkania B. M. oskarżeni zostali obezwładnieni przez oraz następnie zatrzymani przez wezwanych na miejsce funkcjonariuszy policji.

(Dowody: wyjaśnienia oskarżonego P. Ł. (1) – k. 82-84, wyjaśnienia oskarżonego G. Z. – k. 95-99, zeznania N. Ś. – k. 3-4, 33-34, 138-139, protokół oględzin – k. 7-9, protokoły użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego – k. 10-11, 13, karty karne - k. 124, 127-128).

Oskarżony P. Ł. (1), przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego, przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w dniu 23 grudnia 2012 r. w W. spotkał się z G. Z., po czym wspólnie udali się oni do W.. Wskazał, że w ciągu dnia obaj spożywali alkohol w postaci wódki. Wyjaśnił, że przy ul. (...) spotkał się ze swoją córką K., obecną tam razem ze swoimi czterema kolegami. Według relacji oskarżonego córka opowiedziała mu, że wcześniej została obrażona przez B. M., prawdopodobnie w odwecie za wcześniejszą utarczkę słowną z P. Ł. (1). Oskarżony wskazał, iż „jako ojciec postanowił wziąć sprawy w swoje ręce”, a ponieważ wiedział, że ww. osoba zamieszkuje przy ul. (...) w miejscowości L., udał się tam z G. Z. oraz kolegami jego córki. Oskarżony wyjaśnił, że był uzbrojony w tłuczek do mięsa, który swoim wyglądem mógł przypominać siekierek zaś G. Z. w drewnianą pałkę bejsbolową. Wskazał, że gdy dotarli na miejsce, dwóch mężczyzn zostało przy bramie wejściowej, dwóch innych uderzało pięściami w drzwi, zaś on i G. Z. wybijali szyby domu, zamieszkiwanego przez B. M., używając do tego posiadanych przy sobie przedmiotów, a być może także kamieni i cegieł. P. Ł. (2) opisał także, iż po ww. zdarzeniu mężczyźni poszli na Osiedle (...), skąd – w wyniku telefonu wykonanego przez B. M. – ponownie wrócili do jego domu, przed czym spożyli alkohol. Oskarżony wskazał, że na terenie ww. nieruchomości został obezwładniony, a następnie zatrzymany przez policję, nie pamięta jednak dokładnie przebiegu tamtego fragmentu opisywanych zdarzeń.

Przesłuchany w charakterze podejrzanego G. Z. podobnie jak współoskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, złożył także wyjaśnienia zasadniczo zgodne z wersją zdarzeń, przedstawioną przez P. Ł. (1). Wskazał, że z ww. spotkał się w W., przy Rondzie (...), skąd wspólnie udali się do W., zemścić się za znieważenie córki jego kolegi. Wyjaśnił także, iż w W. obaj spożyli alkohol, spotkali się również z córką P. Ł. (2) oraz czterema jej kolegami. Oskarżony wskazał, iż stamtąd, ok. godz. 2:00, wszyscy mężczyźni udali się do miejscowości L., gdzie zamieszkiwał B. M.. Według relacji oskarżonego P. Ł. (1) uzbrojony był w tłuczek do mięsa, zaś on sam w drewnianą pałkę bejsbolową. G. Z. opisał, iż wobec faktu, że B. M. nie chciał wyjść z domu, on i P. Ł. (1) powybijali szyby w oknach nieruchomości. Oskarżony wyjaśnił również, iż następnie wraz z pozostałymi osobami wrócili „pod bloki” przy ul. (...), gdzie spożyli

alkohol, by potem ponownie udać się do N., gdzie zostali obezwładnieni przez znajdujące się tam osoby, następnie zaś zatrzymani przez funkcjonariuszy policji.

Sąd zważył, co następuje:

Złożone w toku prowadzonego w sprawie postępowania przygotowawczego, ujawnione w postępowaniu jurysdykcyjnym wyjaśnienia obydwu oskarżonych Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Wypowiedzi zarówno P. Ł. (1), jak i G. Z. były spójne, korespondowały ze sobą w szczegółach, uzupełniając się wzajemnie tworzyły jasny i logiczny obraz okoliczności faktycznych, których dotyczyły. W wyjaśnieniach obydwu oskarżonych nie było niedopowiedzeń, każdy z nich precyzyjnie wskazał na zdarzenia, jakie miały miejsce w nocy z dnia 22 na 23 grudnia 2012 r. Na podkreślenie zasługuje, że relacje obydwu oskarżonych były zbieżne nie tylko ze sobą, ale również z zeznaniami pokrzywdzonej, N. Ś.. Wskazania wymaga również, iż wyjaśnienia oskarżonych zostały również częściowo potwierdzone dowodami z dokumentów – na fakt popełnienia opisywanego przez nich przestępstwa wskazuje wszak protokół oględzin miejsca zdarzenia (k. 7-9), z protokołów badania stanu trzeźwości P. Ł. (1) i G. Z. (k. 10-11) wynika także, iż ww. – zgodnie ze swoimi relacjami – w chwili zatrzymania znajdowali się pod wpływem alkoholu. Wobec powyższego, w ocenie Sądu, wątpliwości nie mogą budzić oświadczenia oskarżonych, dotyczące sprawstwa zarzucanego im czynu zabronionego. Oskarżeni przyznali się do zarzucanego im przestępstwa, ponieważ rzeczywiście je popełnili, zaś sposób swojego działania dokładnie opisali w złożonych przez siebie wyjaśnieniach.

Sąd przyznał walor wiarygodności także zeznaniom pokrzywdzonej N. Ś., właścicielki nieruchomości położonej przy ul. (...) w miejscowości L.. Ww. dokładnie opisała wszelkie znane jej okoliczności, zaś przedstawiona przez nią relacja była logiczna, spójna, w znacznym zakresie zbieżna z wyjaśnieniami złożonymi przez oskarżonych. Podkreślić należy, iż pokrzywdzona rozpoznała jednego ze sprawców popełnionego na jej szkodę przestępstwa, tj. P. Ł. (1), precyzyjnie wskazała również wartość szyb, jakie zostały wybite w oknach nieruchomości. Wypowiedzi N. Ś. znalazły także potwierdzenie w sporządzonej w toku postępowania przygotowawczego dokumentacji, takiej jak protokół oględzin miejsca uszkodzenia mienia przy ul. (...) w miejscowości L. (k. 7-9).

Zdaniem Sądu relacje zarówno oskarżonych P. Ł. (1) i G. Z., jak również zeznania N. Ś. tworzą spójny obraz zdarzeń, ponad wszelką wątpliwość wskazując na okoliczności faktyczne, jakie stały się przedmiotem niniejszej sprawy. Dlatego też istotnego znaczenia dla jej rozpoznania nie miały zeznania innych, wskazanych w akcie oskarżenia świadków zdarzenia – tj. P. T., K. S., S. K., M. Ś., B. M. oraz I. G., w szczególności nie dostarczając nowych informacji o sprawcach i okolicznościach zdarzeń poddawanych w niniejszym postępowaniu prawnokarnej ocenie.

Walor wiarygodności Sąd przyznał też dowodom z dokumentów zgromadzonych i ujawnionych w toku rozprawy głównej. Sąd nie dopatrzył się również żadnych okoliczności, dla których można byłoby zakwestionować inne dokumenty zgromadzone w toku niniejszej sprawy.

Dokonane powyżej ustalenia faktyczne pozwalają z całą stanowczością stwierdzić, iż oskarżeni P. Ł. (1) i G. Z. swoim zachowaniem wypełnili znamiona przestępstwa określonego w art. 288 § 1 k.k. Wskazanego wyżej występku dopuszcza się ten, kto cudzą rzecz niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku. Okoliczności niniejszej sprawy wskazują zaś jednoznacznie, iż obydwaj oskarżeni zniszczyli rzeczy ruchome w postaci szyb okiennych budynku mieszkalnego w miejscowości L. na szkodę N. Ś., powodując taką zmianę ich materii, że pozbawili ww. rzeczy cech klasyfikujących je do przedmiotów danego rodzaju, czyniąc je jednocześnie bezużytecznymi kawałkami rozbitego szkła. Z okoliczności niniejszej sprawy ponad wszelką wątpliwość wynika również, iż P. Ł. (1) i G. Z. przypisanego im czynu zabronionego dopuścili się wspólnie i w porozumieniu ze sobą – wykonując takie same czynności w ramach ustalonego i precyzyjnie wskazanego podziału ról (obaj oskarżeni równocześnie wybijali szyby w oknach w różnych częściach nieruchomości), ale także z czterema innymi, nieustalonymi sprawcami – którzy w tym samym czasie uderzali w drzwi domu oraz pilnowali jego bramy wejściowej.

Wymierzając oskarżonym kary za przypisane im przestępstwo Sąd wziął pod uwagę wszelkie okoliczności ujawnione w sprawie oraz miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk.

Wymierzone oskarżonym P. Ł. (1) i G. Z. kary odpowiednio 7 i 5 miesięcy pozbawienia wolności orzeczone zostały w granicach przewidzianych przez ustawę, zaś ich dolegliwość nie przekracza stopnia winy oskarżonych. Zachowanie P. Ł. (1) i G. Z. stanowiło bowiem wyraz ich własnych, świadomych decyzji, w przedmiotowej sprawie nie zaistniały również jakiegokolwiek okoliczności wyłączające winę. Czyn, jakiego dopuścili się P. Ł. (1) i G. Z. należy ocenić ponadto jako szkodliwy społecznie w stopniu znacznym. Oskarżeni dopuścili się wszak przestępstwa przeciwko mieniu, naruszyli zatem jedno z najważniejszych dóbr prawem chronionych, gdyż za takie zdaniem Sądu należy uznać prawo własności. Również same okoliczności działania oskarżonych, ale także ich motywacja musi zostać uznana za obciążającą w stopniu znacznym. Wskazać bowiem należy, że oskarżeni działali z niskich pobudek, albowiem za takie należy uznać chęć zemsty poprzez zniszczenie mienia należącego do innych osób. Oskarżonych obciąża również bezpośrednia postać zamiaru, z jakim każdy z nich działał – z okoliczności faktycznych sprawy, jak również z samych wypowiedzi P. Ł. (1) i G. Z. wynika wszak, iż mieli oni pełną świadomość skutków swojego postępowania, którego niewątpliwie chcieli się dopuścić, zaś działanie swoje zaplanowali i metodycznie, z zachowaniem przyjętego podziału ról, wprowadzili zamiar w życie. Nie sposób pominąć także, iż zarzucanego im czynu zabronionego oskarżeni dopuścili się działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz z innymi osobami. Okolicznością znacznie obciążającą każdego z oskarżonych jest również fakt ich uprzedniej karalności (k. 124, 127-128). Za okoliczność łagodzącą względem P. Ł. (1) i G. Z. Sąd uznał to, że obaj oskarżeni przyznali się do winy, złożyli również obszernie wyjaśnienia, szczegółowo opisując przebieg dokonanego przez nich przestępstwa.

Sąd może zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności jedynie w sytuacji, gdy jest przekonany, iż skorzystanie z takiej możliwości będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a szczególności dla zapobieżenia jego powrotowi do przestępstwa. Prognozę kryminologiczną ustala się w oparciu o postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. W ocenie sądu pomimo orzeczenia kary pozbawienia wolności w granicach pozwalających na zastosowanie instytucji warunkowego jej zawieszenia, wobec P. Ł. (1) nie zachodzą okoliczności pozwalające na skorzystanie przez niego z ww. dobrodziejstwa. Wskazać należy, iż – jak już wspomniano – oskarżony jest osobą uprzednio kilkukrotnie karaną (w tym za przestępstwo podobne, tj. za czyny wypełniające dyspozycję art. 278 § 1 k.k.), ale także był pomysłodawcą popełnionego wspólnie i w porozumieniu z G. Z. czynu zabronionego. Pozytywną prognozę kryminologiczną Sąd ustalił jednak wobec G. Z., uznając, iż przypisanego mu czynu dopuścił się on za namową współoskarżonego, zaś orzeczenie względem niego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania spowoduje, iż będzie on przestrzegał obowiązującego porządku prawnego, w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Wskazać przy tym należy, iż ww. był osoba karana dotychczas jednokrotnie, za przestępstwo z art. 226 § 1 k.k. Zawieszając wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec G. Z. Sąd wymierzył mu, przyjmując za podstawę art. 71 § 1 k.k. karę 100 stawek dziennych grzywny, z uwagi na sytuację materialną i osobistą oskarżonego ustalając wysokość każdej ze stawek na kwotę 10 zł, co stanowić będzie dla sprawcy realnie odczuwalną dolegliwość, czyniąc także zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Jako, iż oskarżeni swoim postępowaniem wyrządzili realną szkodę w majątku pokrzywdzonej, Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł o obowiązku jej naprawienia poprzez zapłatę przez P. Ł. (1) i G. Z. kwot po 600 zł na rzecz N. Ś.. Zaznaczyć trzeba, że wysokość wyrządzonej przestępstwem szkody w sposób jednoznacznie wynika ze spójnych, konsekwentnych i nie budzących wątpliwości w świetle zasad prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego deklaracji pokrzywdzonej.

Na mocy art. 44 § 2 k.k. Sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa zgromadzonych w sprawie dowodów rzeczowych w postaci drewnianej pałki koloru brązowego oraz przedmiotu opisanego jako „siekiera z drewnianą rękojeścią”, tj. przedmiotów służących do popełnienia przypisanego oskarżonym przestępstwa. Przyjmując za podstawę art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył także, na poczet orzeczonej względem oskarżonego P. Ł. (1) kary pozbawienia wolności oraz orzeczonej względem G. Z. kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia każdego z nich wolności w związku z przedmiotową sprawą (w dniu 23 grudnia 2012 r.) przyjmując, iż jeden dzień pozbawienia wolności w sprawie równoważny jest jednemu dniowi kary pozbawienia wolności oraz dwóm stawkom dziennym kary grzywny.

O kosztach sądowych sąd orzekł mając na względzie treść art. 624 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. – Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.) uznając, że sytuacja osobista i majątkowa oskarżonych, jak również charakter orzeczonych względem nich kar uzasadnia zwolnienie ich od wyżej wskazanych kosztów.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.